În eseul intitulat „Timpul și misterele lui”, apărut la Brașov în 1999 sub egida editurii „Dealul Melcilor” am făcut cunoscută propria teorie cu privire la originea naturală a unor fenomene paranormale.

Teoria poate fi rezumată astfel: „La originea premoniţiilor și a destinului sta fenomenul de dilatare spaţială în Cosmos a timpului perceput pe suprafaţa globului pământesc, determinat de mișcările simultane ale pământului cu viteze tot mai mari, de la viteza geocentrică la cea heliocentrica, apoi la aceea în jururi centrului galaxiei ş.a.m.d... Fenomenul permite cuplarea într-un continuum prezent a timpului terestru scurs între momentul premoniţiei și momentul adeveririi celor premonizate prin presimţire, vise premonitorii, telepatie ş.a.m.d., până la ceea ce numim destin. Capacitatea de a anticipa un eveniment major din viaţa noastră îşi are originea în faptul că noi în mod conștient percepem temporalitatea din timpul terestru, iar în mod subconștient noi percepem prezentul continuu din timpul cosmic”.

Teoria a fost elogiata de personalităţi din domeniul literaturii. Amintesc în acest sens cartea „Evenimente paranormale nerepetabile” a regretatului scriitor Ion Ţugui și cartea „Scrieri din trecut” a distinsului profesor Mihai G. Popescu din Târgoviște. În schimb opiniile personalităţilor din domeniul ştiinţei au fost mai rezervate, pe considerentul că cercetările ştiinţifice nu au confirmat existenţa în realitate a fenomenului de dilatare a timpului. Din păcate domniile lor au crezut că teoria mea se referă la ideea avansată de literatura S.F. precum că în Cosmos ar crește durata de viaţă a astronauţilor și nu au sesizat înţelesul dat de mine fenomenului și anume faptul că durata rămâne neschimbată în cosmos, doar că ea se extinde pe un spaţiu cu atât mai mare cu cât viteza de mișcare a Pământului este mai mare faţă de punctele inerţiale de referinţă. Fenomenul este determinat de faptul că prin mișcarea heliocentrică, galactocentrica etc., spaţiul și viteză din mișcarea geocetrica cresc în mod proporţional, astfel încât raportul dintre cei doi factori

rezultă în mod constant aceeași valoare, valoare a cărei determinare a fost o preocupare majoră a lui Einstein.

Confuzia creată între ce înţeleg eu prin dilatarea timpului și ce au înţeles personalităţile care și-au exprimat opiniile faţă de teoria mea a fost posibilă datorită conciziei cu care mi-am expus teoria în carte, mulţumindu-mă doar cu încercarea de a o reprezenta grafic. Aceasta întrucât, din respect pentru pedanteria științei, eu nefiind om de știință, nu mi-am permis să elaborez un studiu, ci doar să ofer spre cercetare specialiștilor în măsură să o facă, raţiunile desprinse din propriile experienţe paranormale. Au trecut de atunci cinci ani și oferta mea a rămas fără ecou. Dată fiind vârsta mea înaintată, pentru a nu risca să iau cu mine în veșnicie un posibil adevăr, în cele ce urmează voi da curs recomandărilor pe care mi le-a făcut Academia Romană de a-mi detalia teoria și a o susţine mai consistent prin demonstraţii. (Scrisoarea din 11 octombrie 1999, semnată Dr. Vasile Mioc).

Iată, deci, care au fost propriile mele argumente avute în vedere la enunţul Teoriei privind originea naturală a fenomenelor paranormale. (Sper că eventualele erori în expunere nu vor conduce la respingerea ideii de fond.):

I. În ceea ce privește fenomenul de dilatare spaţială a timpului, am avut în vedere următoarele considerente: Se învaţă în liceu faptul că viteza de rotaţie a globului pământesc în jurul propriei axe crește proporţional cu spaţiul, pornind de la zero la poli și ajungând la O, 465 km/s la Ecuator. Trecând cele învăţate la școală prin filtrul propriei raţiuni, am dedus următoarele concluzii:

O zi, reprezentând o rotaţie completă a Terrei în jurul axei sale durează 24 de ore atât la poli cât și la Ecuator, dar în acest răstimp cei de la poli stau pe loc, pe când ceilalţi pământeni parcurg în același răstimp spaţii din ce în ce mai mari în jurul axei terestre pe măsură ce paralelă pe care se află ei se situează mai aproape de Ecuator, unde spaţiul circumscris axei este de 40.076, 59 km. Ceea ce cu alte cuvinte înseamnă că, datorită creșterii vitezei de rotaţie a Pământului proporţional cu spaţiul, durata unei

zile se dilată spaţial dinspre poli înspre Ecuator. Dilatarea spaţială a timpului pornește de fapt dinspre axă terestră și crește cu fiecare cotă de îndepărtare faţă de axă. Așa se face că cei de la pol, aflându-se chiar pe axă, nu au timpul dilatat spaţial; în schimb cei de la Ecuator, aflându-se la o distanţă de 6.378 km faţă de axă (reprezentând raza Pământului la Ecuator), timpul pentru aceștia se dilată spaţial în fiecare secundă cu O, 465 km. Raportând aceasta dilatare circumterestră la raza ecuatorială obţinem: O, 465 km /6378 = 0,000073 km, ceea ce reprezintă rata de dilatare circumterestră a timpului la fiecare kilometru îndepărtare perpendicular faţă de axă. Urmare acestui fenomen, secundă dobândește formă geometrică a unui unghi diedru, cu vârful aflat pe axa și cu baza arcuită la Ecuator de O, 465 km. Lungimea coardei circumscrise axei scade continuu fiind mai mică la fiecare paralelă aflată mai aproape de poli și la fiecare kilometru ce se apropie de axă. În concluzie, timpul natural este o constantă de proporţionalitate a raportului dintre spaţiul circumscris astrelor (sau formaţiunilor astrale) și viteza de rotaţie a acelor astre (sau formaţiuni astrale). Constantă timpului natural însă nu se oprește la suprafaţa corpului aflat în rotaţie ci continuă și în atmosfera acestuia, precum vom vedea mai târziu.

Se mai învaţă în liceu și următoarele: Viteza medie de rotaţie a Pământului în jurul axei sale este de O, 465 km/s, viteza medie a mișcării de revoluţie a Pământului în jurul Soarelui este de 29, 78 km/s, iar viteza medie de mișcare a întregului Sistem Solar în jurul centrului galaxiei este de 250 km/s. Se relevă și de aici faptul că prezentul unei secunde măsurată pe Pământ este mult mai dilatat spaţial pe orbita solară și mult mai mult dilatat spaţial pe elipsa descrisă în jurul galaxiei. Din expunerea de mai sus se desprinde următoarea concluzie: „Categoria de prezent al timpului este ceva relativ, el dilatându-se în spaţiu odată cu creșterea vitezei de mișcare a Pământului faţă de punctele inerţiale de referinţă”. În condiţiile mișcării simultane ale Pământului atât în jurul propriei axe, cât și

în jurul celorlalte puncte inerţiale amintite mai sus, prin dilatarea spaţială a timpului prezentul devine un continuum unidimensional în Cosmos. Noi în mod conștient percepem temporalitatea generată de mișcarea geocentrică, iar în mod subconștient noi percepem prezentul continuu generat de celelalte mișcări simultane ale Pământului în Cosmos.

O primă dovadă a faptului că noi în mod conștient percepem timpul generat de mișcarea geocentrică este, conștientizarea temporalităţii creată prin dilatarea spaţială a timpului la suprafaţa Terrei faţă de axă terestră. O altă dovadă este starea noastră de veghe și de somn. În principiu noi ne aflăm în stare de veghe ziua, când rotaţia Terrei se efectuează în sens invers mișcării de revoluţie, diminuând astfel viteză orbitală. În cursul nopţii mișcarea de rotaţie coincide ca sens cu mișcarea de revoluţie, ceea ce a condus la adaptarea conștientului nostru faţă de viteză orbitală mărită, dobândind starea de somn. Dacă somnul s-ar datora alternantei dintre lumină zilei și întunericul nopţii, cum se susţine în prezent, atunci oamenii care trăiesc în la poli ar trebui să doarmă o jumătate de an, cât durează noaptea polară. Explicaţia că ei au migrat dinspre sud spre nord nu este satisfăcătoare; ea ridică întrebarea – de ce în acest caz ei nu s-au adaptat la hibernare, așa cum ar fi fost normal conform teoriei evoluţioniste a lui Darwin? Subconștientul nostru însă este treaz atât ziua cât și noaptea, ceea ce dovedește faptul că el nu este afectat de dilatarea timpului la suprafaţa Terrei, ci doar de mișcarea axei terestre faţă de punctele inerţiale de referinţă. Ca urmare, subconștientul nostru nu percepe temporalitatea timpului generat de mișcarea de rotaţie, ci prezentul continuu generat de celelalte mișcări ale Pământului faţă de punctele inerţiale de referinţă.

În general, drept dovadă că subconștientul nostru percepe prezentul continuu din Cosmos sunt fenomenele paranormale prin care se devansează viitorul din timpul terestru. Iar dovada faptului că prezentul este ceva relativ, este faptul că durata unui eveniment din realitate, în vis se

reduce la fracţiuni de secunde. Odată cu dilatarea prezentului în Cosmos sau cu comprimarea prezentului de la realitate la vis, și informaţiile emise în timpul terestru vor suferi o extindere sau o concentrare în spaţiu. Dilatarea timpului și odată cu el a informaţiilor explică faptul că subconștientul nostru percepe cu anticipaţie din prezentul continuu un eveniment care în timpul terestru va avea loc în viitor, iar comprimarea timpului și a informaţiilor, explica prezentarea codificată în vis a evenimentului.

II. Cu privire la paralelă făcută în teoria mea între coordonatele spaţiale și coordonată timp din Teoria Relativităţii, arăt următoarele:

Ajungând la concluzia că prezentul este ceva relativ (capitolul I), am încercat să încadrez fenomenul premoniţiei în Teoria Relativităţii enunţata de Einstein. Din această încercare a rezultat concluzia că mecanică cerească, și prin aceasta timpul natural, se supune acelorași principii precum timpul cinetic, și anume:

Când avem timpul limitat, în acel timp se parcurge o distanţă cu atât mai mare cu cât ne deplasăm cu o viteză mai mare.

Când avem spaţiul limitat, acel spaţiu se parcurge cu atât mai repede cu cât ne deplasăm cu o viteză mai mare.

În cazul nostru mobilul fiind locul ocupat de noi pe suprafaţa globului Pământesc, acest loc, conform principiului I, va parcurge într-o unitate de timp cu viteza geocentrică un spaţiu de O, 465 km, cu viteza heliocentrică un spaţiu de 29, 78 km, iar cu viteza galactocentrica un spaţiu de 250 km. Având în vedere că Pământul efectuează simultan cele trei mișcări arătate mai sus, rezultă că locul unde ne aflăm noi situaţi pe suprafaţa Terrei faţă de punctele inerţiale de referinţă parcurge într-o secundă spaţiul de O, 465 km în jurul axei terestre și concomitent spaţiul de 29, 78 km în jurul soarelui, precum și spaţiul de 250 km în jurul centrului galaxiei, ceea ce demonstrează matematic fenomenul de dilatare spaţială a timpului în cosmos, precum și faptul că prezentul din punct de vedere

spaţial este ceva relativ. De aici concluzia: coordonată timp este dependentă de coordonatele spaţiului. Mai exact spus cele două tipuri de coordonate se condiţionează reciproc în raport cu viteza de mișcare.

Interdependenţa dintre coordonată timp și coordonatele spaţiului se demonstrează și în cazul celui de-al doilea principiu al cineticii și anume: dacă luăm în considerare drept spaţiu limitat pe cel parcurs prin mișcarea geocentrică într-o secundă de către un punct de pe suprafaţa Terrei, respectiv cele O, 465 km, atunci acest spaţiu va fi parcurs prin celelalte mișcări ale Pământului cu atât mai repede cu cât tipul de mișcare luat în considerare are o viteză mai mare. Astfel avem:

T = S/V

T = 0, 465 km: 29, 78 km/s = 0,0156 secunde prin mișcarea heliocentrică

T = 0, 465 km: 250 km/s = 0,00186 secunde prin mișcarea galactocentrica

Rezultă următoarea concluzie: coordonatele spaţiului limitează coordonata timpului din teoria relativităţii.

Calculele de mai sus explica, în ordine, reducerea la fracţiuni de secundă a evenimentului premonizat în vis, și simultaneitatea cu care se transmite telepatia.

III. Cu privire la cuplarea într-un prezent continuu a momentelor implicate în premoniţie, am avut în vedere concluziile rezultate din capitolele anterioare, respectiv faptul că în condiţiile creșterii vitezei de la un tip de mișcare a globului pământesc la celelalte tipuri de mișcare efectuate simultan, prezentul se dilată spaţial când avem timpul limitat și se comprimă că durata când avem spaţiul limitat. Dacă luăm în considerare drept timp limitat secundă măsurată pe Terra, iar ca spaţiu limitat cele O, 465 km parcurși într-o secundă prin mișcarea geocentrică, atunci putem determina timpul geocentric necesar pentru a parcurge spaţiul străbătut prin celelalte mișcări simultane ale Pământului. Astfel vom avea:

T = 29, 78 km: O, 465 km/s = 64, 04 secunde: 60 s/m = 1, 067 minute, ceea ce înseamnă că într-o secundă

mișcarea heliocentrică cuplează mai mult decât un minut din mișcarea geocentrică

T = 250 km: O, 465 km/s = 537, 63 secunde: 60 = 8, 96 minute, adică într-o secundă mișcarea galactocentrica cuplează aproape nouă minute din mișcarea geocentrică.

Fenomenul explica durata scursă de la ora visului la ora evenimentului premonizat în vis (a.) și respectiv modul de producere a ceea ce numim destin (b.) care este un fel de premoniţie pe termen lung. În contextul celor arătate mai sus, soarta pare a nu fi altceva decât faptul că evenimentele trăite în timpul lent generat de mișcarea geocentrică, sunt înregistrate simultan în timpul mai alert generat de mișcarea galactocentrica. În realitate însă, precum vom vedea ceva mai târziu, timpul curge dinspre originea universului și ajunge la noi trecând mai întâi prin timpul galactic, apoi prin cel solar, și ca urmare, informaţia privind evenimentul precede evenimentul în fapt. Totuși, în timpul terestru mai lejer noi putem opta pentru o cale sau alta din cele posibile de urmat, dar, orice drum am alege, deznodământul intrigii va fi acela care se afla deja înscris în timpul galactic.

Dilatarea și comprimarea timpului descris mai sus luând formă geometrică a unui unghi diedru între axa astrului și spaţiul înconjurător, sunt specifice fiecărui astru și formaţiunilor astrale, ceea ce explică influenta zodiilor asupra acţiunilor noastre, și în consecinţă, conferă baza naturală pentru stabilirea horoscoapelor.

IV. De ce am considerat că timpul are o substanţă și o forţă aproape materială?

Am văzut până acum faptul că prin dilatarea sau comprimarea spaţială în Cosmos a timpului geocentric datorită mișcărilor simultane ale Pământului cu viteze tot mai mari, timpul extinde sau concentrează informaţiile emise de pe Terra. Fenomenul impresionează subconștientul nostru, permiţându-i să anticipeze respectivele informaţii, apoi în funcţie de intensitatea acelor informaţii acestea să provoace în creierul nostru excitaţii senzoriale, după care creierul nostru procesează

senzaţiile provocate în celulele neuronice sub formă de premoniţie. Ei bine, din această expunere rezultă concluzia că timpul acţionează asupra informaţiilor, iar acestea asupra creierului nostru, ori nicio acţiune nu poate avea efect fără cauză. Cauza în cazul timpului este mișcarea materiei și a spaţiului, fără de care nu există atomi; fără atomi nu există astre, fără de astre nu există univers. Cu alte cuvinte, timpul nu există în afară materiei și a spaţiului și reciproc, lumea materială și spaţiul nu pot exista în lipsa timpului. Dependenţa timpului de materie și spaţiu sau a materiei și spaţiului de timp, la fiecare nivel din structurarea universului, arată că timpul nu este doar un simplu concept abstract, ci el a fost mecanismul care a limitat structurarea universului pe diferitele sale nivele. Putem spune că timpul a fost artizanul microcosmosului și arhitectul macrocosmosului. Cine/ce a fost proiectantul, organul de concepţie și de decizie în ridicarea acestor edificii? Este o întrebare tulburătoare, la care vă las să răspundeţi singuri.

Impresia că timpul curge dinspre noi înspre galaxie derivă din faptul că, pentru locul pe care-l ocupăm în Univers, nouă ni se pare că viteza de mișcare a Pământului crește de la mișcarea geocentrică la aceea heliocentrica apoi la aceea în jurul galaxiei ş.a.m.d… În realitate însă, în momentul nașterii Universului s-a întâmplat invers, viteza de mișcare a materiei cosmice a descrescut dinspre origine înspre mișcarea în jurul galaxiei, apoi înspre mișcarea în jurul Soarelui, după care înspre mișcarea în jurul axei terestre. Fenomenul se explica astfel: prin buclele descrise în formă de spirală pe elipsa galactică de către sistemul solar împreună cu Pământul datorită deplasării sistemului în jurul galaxiei prin rotaţie, apoi prin buclele descrise pe orbita circumsolara în formă de spirală de către globul pământesc datorită deplasării lui pe orbita prin rotaţie, după care prin buclele descrise în formă de spirală de către fiecare atom din cuprinsul Terrei datorită rotaţiei lor în jurul axei terestre simultan cu deplasarea pe orbită, deci, prin toate aceste spirale se realizează o prelungire a

spaţiului și astfel o reducere a vitezei de mișcare de la aceea galactocentrica la aceea heliocentrica, după care la aceea geocentrica. S-a întâmplat un fenomen similar cu cel cunoscut în tehnică, respectiv, dacă se montează pe un circuit electric spirele unei rezistente, acestea reduc intensitatea curentului.

Dacă Pământul nu s-ar roti, noi de pe suprafaţa Terrei ne-am deplasa pe orbită în jurul soarelui direct cu viteza de 29, 78 km/s, iar dacă sistemul solar nu s-ar roti, noi ne-am deplasa pe elipsa în jurul galaxiei direct cu viteza de 250 km/s. Ori în realitate, toate aceste deplasări noi le realizăm cu viteza de numai O, 465 km/s, pentru că parcurgem acele spaţii nu în mod abrupt ci pe serpentinele ocolitoare descrise mai sus. Poate că tocmai acest fenomen s-a încercat prin „Experimentul de la Philadelphia”.

Dacă la cele trei tipuri de mișcări simultane ale Pământului enumerate mai sus adăugăm și următoarele mișcări pe care Pământul le efectuează împreună cu întreaga galaxie, ajungem la o viteză colosală, probabil aceea pe care a avut-o Universul la originea sa. Dacă Universul s-a dilatat spaţial dinspre origine, descrescând mereu viteza de mișcare a materiei până la aceea de rotaţie a Terrei, înseamnă că și forţă care a pus Universul în mișcare a suferit treptat o diminuare. În acest context, timpul reprezintă perioadele de amortizare a acelei forţe originare, de unde ideea că timpul este o forţă.

Am văzut în capitolele anterioare că timpul prin dilatare și comprimare vehiculează informaţii în stil duplex, fenomen specific fiecărui corp astral, prin care Universul dobândește un sistem informaţional. De aici noi întrebări la fel de tulburătoare: „Cine/ce are nevoie de informaţiile emise de pe Terra, cine/ce emite informaţii din origine către noi? Are și sistemul informaţional al Universului un centru cibernetic precum este creierul în sistemul nervos al fiinţelor vii?”

V. Viaţă ca o monadă, cum a numit Leibniz particulă elementară indivizibilă, dar care are două fete, una materială efemeră, cealaltă spirituală perena, este o

ipoteză care ne poate pune serios pe gânduri: Am văzut în capitolele anterioare că subconștientul nostru percepe prezentul continuu din Cosmos. Fenomenele paranormale demonstrează acest fapt până la nivelul primelor trei mișcări simultane ale Pământului. Dacă admitem ipoteza că subconștientul percepe prezentul continuu din întreaga gamă de mișcări simultane ale Pământului, atunci înseamnă că subconștientul supravieţuiește conștientului nostru. Este un fenomen ce poate fi asociat cu modul în care lumina astrelor ajunge la noi după un răstimp în care poate sursa care l-a emis s-a stins demult.

După opinia mea subconștientul nu doar supravieţuiește conștientului, ci el a existat și înainte ca noi să dobândim conștientul. Aceasta întrucât el percepe nu doar timpul din macrocosmos generat de mișcările simultane ale Pământului, ci și timpul din microcosmosul care alcătuiește corpul nostru biologic până la prima celulă din care am evoluat, timp generat de mișcarea particulelor elementare. O dovadă în acest sens este comunicarea subconștienta prin sistemul nervos a creierului cu celulele din organismul nostru. O altă dovadă este capacitatea creierului nostru de a memora și a rememora informaţii, operaţiune care se declanșează la comanda conștientă, dar se realizează în mod subconștient.

Dacă în macrocosmos prezentul se desfășoară în spaţiu, în microcosmos el se înfășoară mereu în același spaţiu, prin mișcarea particulelor elementare mereu pe același nivel. (De exemplu mișcarea electronilor în atomi, a stringurilor în nucleu). În acest mod, informaţiile ajunse prin concentrare până în microcosmosul nostru vor fi stocate în atomi, devenind memoria materiei biologice din ADN și a materiei cenușii din creier. *Între rememorare și premoniţii există unele similitudini*: În ambele cazuri subconștientul nostru aduce în prezentul conștientului informaţii din timpul relativ, respectiv din trecut prin rememorare și din viitor prin premoniţie. În ambele cazuri aducerea în actualitate a trecutului și a viitorului este

efectuată de subconștientul nostru numai în mod ideatic. De aceea rănile primite cândva, când ni le readucem în minte nu ne dor în mod efectiv, și nici traumele premonizate prin vis (de exemplu), nu le resimţim dureros atunci când visam. Noi ne reamintim sau presimţim doar sentimentul de durere provocat de acele răni. Din acest motiv, nici trecutul și nici viitorul nu pot fi modificate prin intervenţie fizică în evenimentul reamintit sau premonizat în mod ideatic. Cu alte cuvinte, evenimentul îl resimţim în mod concret în timpul terestru trecător, dar ne reamintim sau premonizam în mod ideatic doar sentimentele provocate de acel eveniment aflat înscris că informaţie în prezentul continuu al timpului cosmic. De aici se desprinde concluzia despre care am spus că ne va da de gândit și anume: Trăirile fizice ale noastre în timpul geocentric în care existăm în mod conștient sunt trecătoare, dar trăirile noastre sufletești se menţin în prezentul cosmic continuu în care existăm în mod subconștient.

Am putea spune în încheierea acestui capitol că *„Eul nostru a existat în microcosmos înainte ca noi să ne naștem pe Pământ și va dăinui în macrocosmos și după ce viaţa noastră pământească se va stinge, luând cu el în nemărginire tot bagajul sentimentelor avute în memorie în ultima clipă a vieţii noastre conștiente”*. Ca urmare, nu este nicio afacere să te sinucizi sau să ucizi. De coșmarul clipei nu vei scăpa prin moarte biologică, ci va deveni o nesfârșită agonie a subconștientului tău. În schimb, în viaţa terestră mai poţi îndrepta lucrurile și te mai poţi bucura de plăcerile fizice pe careţi-le oferă simţurile, de la plăcerea de a munci și a mânca, la bucuria simfoniei de culori și de sunete pe care ţi le dăruiește natura vie și nevie și până la fericirea de a iubi și a fi iubit.

VI. În fine, ultima ipoteză avansată în carte se referea la asocierea timpului energiei electrice și câmpului electromagnetic. Ideea mi-a fost inspirată de faptul că globul pământesc nu se poate mișca simultan în mai multe direcţii fără să se dezmembreze. Să luăm ca exemplu, mișcarea retrograda a Pământului după ce a efectuat o

semirotatie. Deplasarea pe orbită a globului pământesc ar conduce la desprinderea din întreg a emisferei ce se rotește în sens retrograd faţă de deplasarea emisferei opuse. Faptul că în realitate Pământul rămâne întreg, ştiinţa l-a pus pe seama forţei de atracţie gravitaţională, aflată în centrul Pământului. Nu întreb de unde a apărut acea forţă și ce anume o întreţine, ci mă întreb ca și Einstein: dacă forţa de atracţie gravitaţională menţine corpurile astrale într-o unitate compactă, de ce această forţă permite astrelor să plutească, în loc ca cele ușoare să fie atrase de către cele grele, conducând în final la un colaps al întregului Univers? Ce reprezintă acea forţă egală și opusă atracţiei gravitaţionale pe care o cauta Einstein pentru a explica de ce plutesc corpurile astrale? Pentru că n-am aflat un răspuns la întrebare, nici din școală și nici din lecturile mele extrașcolare, mi-am permis să-mi formulez o proprie părere, și anume: Nu globul pământesc și celelalte astre se mișca simultan în mai multe direcţii, ci spaţiile care cuprind fiecare structură în parte se rotesc, apoi se angrenează între ele în mecanică cerească. Spaţiul însă nu este ceva concret pentru a se putea mișca, și atunci am avansat *o primă ipoteză*: *am presupus că ceea ce se rotește în jurul miezului magnetic al corpurilor astrale este câmpul electric*, corpul devenind un fel de motor care generează energia mecanică ce-l pune în mișcarea de rotaţie. Ipoteza a fost respinsă de către specialiști pe considerentul că, citez: „electromagnetismul este prea bine cunoscut, aici nu se mai poate adăuga nimic”. În acest caz nu mi-a mai rămas să suspectez decât chiar spaţiul și mi-am spus că, probabil, el are o anumită consistenta fără masă, atât de subtilă încât nu ne-a afectat în niciun fel organismul, drept pentru care noi nu am dobândit vreun simt prin care să o percepem. O dovadă că spaţiul are o anumită substanţă fluidă ar fi reproducerea succesivă a oscilaţiilor generate de propagarea radiaţiilor în Cosmos. Spaţiul sideral parcă se încreţește în aceste situaţii așa cum se formează valurile pe luciul unei ape în care a fost aruncată o piatră. De-o fi una, de-o fi alta, cert

este că întreaga atmosferă a Terrei se rotește odată cu Pământul, având o circumferinţă de cca. 2.573.000 km, respectiv lungimea orbitei din jurul Soarelui raportată la 365 rotaţii. Astfel: 939.800.000 km lungimea orbitei: 365, 257 rotaţii pe an = 2.573.000 km/zi, sau, 29, 78 km/s 3600 s/h 24 h = 2.573.000 km/ zi. Ori dacă raportăm 2.573.000 km la 40.076, 59 km (circumferinţa terrei) obţinem o proporţie de 64, care se regăsește și în raportul dintre viteza heliocentrică și cea geocentrica, respectiv 29, 78 km/s: O, 465 km/s = 64, ceea ce demonstrează faptul că viteza de rotaţie crește proporţional cu spaţiul nu doar de la axa Pământului spre suprafaţa lui, ci și în spaţiul exterior acestuia. Ca urmare, nu doar astrele se rotesc, ci și spaţiul lor înconjurător până la o limită determinată de factorii fizici ce caracterizează corpul. Mișcarea spaţiilor împreună cu materia conţinută de ele la nivelul fiecărei structuri explica de ce s-a aglomerat praful cosmic în conglomerate de tip astral și anume, datorită forţei centripete. Fenomenul mai arată și care este forţa opusă și egală pe care o cauta Einstein, și anume, forţa centrifugă.

Marele Einstein, după modesta mea părere, a mai avut dreptate într-una din teoriile sale, dar care a fost respinsă de știinţă vremii de atunci și neadmisa nici astăzi. Este vorba de „modelul static” al Universului. Iată pe ce mă bazez făcând această afirmaţie îndrăzneaţă, care are drept efect revoluţionarea a tot ce s-a clădit pe modelul expansionist al Universului de către cercetarea știinţifică de aproape un secol încoace: dacă galaxiile aflate la marginea Universului au și ele o mișcare de rotaţie în jurul propriei lor axe, presupunere ce devine o necesitate prin angrenarea spaţiilor între ele datorită forţelor centrifuge după sistemul roţilor dinţate, atunci este în mod obiectiv necesar ca aceste galaxii să aibă o mișcare eliptică și nu una de recesiune. Să explic de ce este necesar să se întâmple așa: Orice corp care se deplasează prin rotaţie dobândește efectul de titirez (giroscopic). Aceasta deoarece emisfera care după o semirotatie se rotește în sens retrograd faţă de sensul deplasării întregului corp,

scurtează în partea sa lungimea și reduce viteza de deplasare rectilinie, și astfel spaţiul pe care se mișca corpul se curbează în sensul de rotaţie retrogradă. În acest context galaxiile de la marginea Universului se mișca între o orbită interioară mai scurtă și una exterioară mai lungă ca orice alt corp astral sau sistem astral, și nu perpendicular faţă de Pământ cum se considera în prezent. Considerentul că aceste galaxii se îndepărtează de noi cu o viteză proporţională cu distanţa la care se afla, a fost mai întâi determinată teoretic prin constantă lui Hubble apoi a fost susţinută de fenomenul de deplasare spre roșu a spectrului luminii emanate de respectivele galaxii. Acest fenomen a fost asociat cu efectul Doppler, conform căruia frecventa unui izvor de unde aflat în mișcare faţă de un observator pare mai mare atunci când sursa se apropie și mai mică atunci când se îndepărtează de observator. După opinia mea însă, deplasarea spre roșu a spectrului luminii nu indică faptul că sursa de lumină se îndepărtează de noi cu o viteză apropiată de viteza luminii, ci abaterea liniilor spectrale către lungimi de undă tot mai mari indică faptul că însăși viteza luminii crește dinspre observator către sursa care l-a emis. *Mai corect spus*, *lumina nu are o viteză constantă pe toată lungimea sa precum susţinea Einstein în teoria relativităţii, ci viteza ei descrește dinspre sursa înspre observator*, *determinat de trecerea sa prin structurile spaţiale despre care am admis anterior că au o oarecare substanţa hiper fină*, *constantă fiind doar în cadrul fiecărui spaţiu*. Fotonii se deplasează în linie dreaptă pentru că ei sunt particule fără masă, ca urmare nu are ce se roti în jurul propriei axe pentru a curba direcţia de mișcare. În acest context curbarea luminii în apropierea astrelor mari nu se datorează atracţiei gravitaţionale a acestora, ci faptului că spaţiul acestor astre aflat în rotaţie este remarcabil de mare. În concluzie, constantă lui Hubble indica într-adevăr faptul că astrele de la marginea Universului se mișca cu o viteză proporţională cu distanţa la care se afla faţă de Pământ, dar această mișcare nu indică o îndepărtare de noi la infinit, pentru că

ele se mișca pe o elipsă. Ceea ce explică de ce aceste astre nu au pierit încă de pe firmamentul cerului, deși au o viteză de mișcare apropiată de viteza luminii. Această concluzie infirma ipoteză conform căreia actualul Univers se va goli cu timpul de materie.

În contextul celor expuse mai sus, consider că Einstein avea dreptate în teoria sa privind Universul static și că deci Universul nu se afla în expansiune și nu se umflă ca un balon, ci are o structură statică. Această concluzie repune în discuţie originea, vârsta și soarta Universului, ceea ce ar însemna să ne întoarcem la dezbaterile de acum un secol. Va face oare ştiinţa un asemenea sacrificiu? Oricum, eu nu cred că voi apuca acele zile, și ca urmare trebuie să-mi astâmpăr setea de a înţelege prin propria mea raţiune, care-mi spune următoarele: Având în vedere creșterea vitezei de mișcare a Pământului dinspre noi înspre galaxie, prin extrapolare putem admite ca și celelalte mișcări ale Pământului împreună cu întreaga galaxie au viteze din ce în ce mai mari. Ţinând seama și de faptul că spaţiile aflate în rotaţie se angrenează între ele prin forţa centrifugă, precum rotile dinţate ale unui orologiu, ajungem la concluzia că viteza de mișcare a structurii Universului crește până la galaxiile de la marginea universului, despre care se știe că se mișca cu o viteză apropiată de aceea a luminii. Probabil că dincolo de Universul cunoscut, viteza quasarilor și a altor formaţiuni astrale depășește chiar și viteza luminii, ajungând la o viteză instantanee, ceea ce de fapt înseamnă nemișcare. La o asemenea viteză un corp material se afla și nu se afla în același timp în același loc și ca urmare nu se poate concretiza, existând doar că informaţie. Dincolo de această viteză Universul se recreează în valori negative (antiparticule, antimaterie).

În contextul celor presupuse mai sus, am putea crede că Universul nostru s-a născut din extraunivers dintr-o energie ce avea o viteză instantanee și o temperatură colosală iniţial, dar care în decursul miliardelor de ani a suferit o relaxare și o răcire treptată. Amortizarea

graduală a acelei viteze iniţiale se regăsește astăzi în mecanică cerească, urme ale acelei temperaturi se găsesc astăzi în astre de tip solar, iar relicvele acelei energii se regăsesc astăzi în forţele fundamentale ale Universului nostru până la sarcinile negative și pozitive ale particulelor elementare, condiţii în care materia s-a putut concretiza.

În baza legii conservării energiei în Universul nostru și conform formulei energiei a lui Einstein ($E = mc^2$), observăm că, cu cât crește masă, cu atât se reduce viteza, de la aceea a luminii în cadrul căreia masa este nulă, până la marile aglomerări de praf cosmic unde viteza este nulă. Fără viteza nu există mișcare. Fără mișcarea particulelor elementare atomii se prăbușesc în sine, dând naștere la ceea ce se numesc „găuri negre”, care înghit materia stelară învecinată. Dar există și supernove care explodează și recreează materia. În acest context Universul pare a fi un organism viu a cărui viaţă este întreţinută de schimbul de căldură, după modelul tornadelor, între extrauniversul fierbinte și Universul nostru rece și care face parte din „Multivers” numit astfel de fizicianul american Andrei Linde, și a cărui soarta este entropia.

Dacă adăugăm la legea conservării energiei și legea conservării materiei – care spune că nimic nu se pierde, nimic nu se crează, totul se transformă – am putea spune că Universul nostru este constant cantitativ, el fiind supus doar transformărilor calitative în cantităţi echivalente prin perpetuă mișcare a materiei și a spaţiului cu viteze specifice la fiecare nivel de structurare a universului. *Mișcarea înseamnă timp, iar timpul conduce la extinderea sau concentrarea informaţiilor, ceea ce în ultimă instanţă conduce la ideea că evoluţia materiei nevii la cea vie a avut loc pe baza informaţiilor vehiculate în stil duplex între originea aflată în extraunivers și fiecare punct de pe suprafaţa Terrei, fenomen ce se poate regăsi și pe alte planete similare cu a noastră*.

Mă opresc aici cu speculaţiile mentale, poate am spus deja destule aberaţii, sau cine știe, poate am rostit o pepită de adevăr care indică filonul ce așteaptă să fie

exploatat de către oamenii de știință.

VII. Acum dacă am argumentat teoretic afirmaţiile neexplicitate în carte, să prezint și o demonstraţie practică.

În familie și printre cei apropiaţi mie, era cunoscută capacitatea mea de a avea vise premonitorii, de aceea mulţi îmi cereau să le traduc propriile lor vise și să le spun când se vor adeveri ele. Așa am aflat că visele nu au aceleași semnificaţii pentru toată lumea, ci depinde de mulţi factori, printre care de structura psihică a indivizilor, de nivelul lor cultural, de preocupările profesionale și de alţi factori. Nu toţi sunt impresionaţi de unul și același eveniment, nu toţi au aceleași temeri sau idealuri. Iar în ce privește ora la care se adeverește un vis, este dificil de aflat, pentru că ea depinde de oră la care am visat și de durata visului său a unui clip din cele care alcătuiesc visul și de locul unde ne aflăm la ora visului și unde ne vom afla în momentul evenimentului premonizat în vis. Ca urmare, formula de determinare a duratei dintre vis și eveniment nu sta la îndemâna oricui. O poate face cercetarea științifică, însă nu merită efortul, întrucât împlinirea premoniţiei oricum nu poate fi evitată, deoarece, așa cum am văzut, evenimentul premonizat este deja un fapt împlinit la ora visului în cadrul timpului heliocentric, și doar în timpul geocentric între cele două momente curge timpul. Premoniţia are totuși un rol important, dobândit din instinctul nostru de autoapărare în faţa șocurilor psihice. Când un eveniment tragic ne ia prin surprindere, șocul poate provoca accidente cardiovasculare sau cerebrale. Faptul că acest flagel era mai puţin frecvent în trecut se explică poate și prin aceea că străbunicii noştri care aveau și ei stresul lor, credeau în avertizările subconștientului, sesizate de-a lungul a multor generaţii și pe care noi astăzi le numim cu o superioară preţiozitate „superstiţii născute din ignoranţă”. Ca urmare, ei erau pregătiţi sufletește în faţa evenimentului imprevizibil în mod conștient. Vise premonitorii nu au doar oamenii simplii ci și oamenii de seamă, dar aceștia se sfiesc să le

mărturisească de teamă ridicolului, sau sunt prea activi spre a le sesiza. De asemenea, nu toate visele sunt premonitorii.

Să demonstrăm practic, printr-un exemplu concret, cele susţinute de mine cu privire la originea viselor premonitorii. În adolescenţă, am trimis unei reviste prima și ultima mea încercare poetică. Răspunsul l-am primit târziu, când nici nu mai speram. Cu o noapte înaintea sosirii scrisorii am visat o statuetă de-a lui Eminescu, căreia după cădere i s-a desprins capul de bust, fără ca statueta să se spargă în cioburi. Scrisoarea de a doua zi avea următorul conţinut: „plagiezi frumos, încearcă producţii proprii”. Cred că nu mai trebuie să comentez modul inteligent în care visul a redat esenţa întâmplării, menţionez doar că plagiatul a fost o pură coincidenţă. Din scrisoare am înţeles însă că pentru a nu regândi ceea ce au gândit alţii înaintea mea, trebuie că înainte de a mai scrie să citesc tot ce s-a scris până la mine, lux pe care soarta nu mi l-a îngăduit. Așa a fost decapitat poetul din mine! Acum să introducem datele premoniţiei în formula dilatării timpului geocentric în Cosmos și a cuplării în timpul heliocentric a duratei timpului terestru scurs între vis și eveniment. Visul a avut loc pe la ora cinci dimineaţa, și nu a durat decât vreo secundă. Scrisoarea am primit-o între orele 10 – 11, iar șocul psihic resimţit la citirea conţinutului ei a durat vreo douatrei minute, să zicem 150 secunde. În răstimpul celor 150 secunde, locul unde mă aflam eu pe suprafaţa Pământului când s-a produs evenimentul, a parcurs cu viteza de rotaţie un spaţiu circumscris Terrei de 34, 875 km, determinat astfel: la paralela 45 unde se afla situată România, viteza de rotaţie a Pământului este de O, 2325 km/s, iar formula spaţiului parcurs devine:

S = T V

S = 150 sec. O, 2325 km/s = 34, 875 km. Cu viteza mișcării de revoluţie, în cele 150 secunde același loc a parcurs pe orbita un spaţiu de 4467 km. Respectiv: S = 150 sec 29, 78 km/s = 4467 km, reprezentând dilatarea

spaţială a timpului geocentric (desfășurat pe 34, 875 km). Spaţiul dilatat a fost parcurs cu viteza geocentrică în 5, 34 ore, determinat astfel:

T = S/V

T = 4467 km: O, 2325 km/s = 19.212, 90”: 3600 s/h = 5, 34 ore, adică tocmai timpul scurs de la vis la ora primirii scrisorii. Ora 5 a visului plus 5, 34 ore scurse până la eveniment, face tocmai ora 10, 34.

Reducerea duratei evenimentului la circa o secundă cât a durat visul, se explica astfel: T = 34, 875 km: 29, 78 km/s = 1, 17”. Adică spaţiul descris cu viteza geocentrică, a fost parcurs prin viteza heliocentrică în doar 1, 17”. Calculele făcute mai sus s-au adeverit în toate cazurile când am putut stabili ora și durata visului, precum și ora și durata șocului psihic.

Aceasta a fost demonstraţia matematică a modului cum se produce premoniţia în vis. Pentru a afla dinainte ora la care se va adeveri un vis premonitoriu, trebuie să efectuăm calculele invers decât am procedat mai sus. Adică nu pornim de la durata șocului psihic produs de eveniment (durata necunoscută încă) ci de la durata visului, și vom avea:

S = 1, 17 s 29, 78 km/s = 34, 84 km

T = 34, 84 km: O, 2325 km/s – 150 s reprezentând durata evenimentului. Determinând aceasta durată, în continuare calculele se fac că mai sus. Toate aceste operaţii se pot simplifica, obţinând formulă magică a gradului de anticipare prin vise premonitorii și anume:

Tve = [K (Tv K)], în care:

Tve = timpul scurs de la vis la eveniment;

Tv = Durata visului său a clipului din vis;

K = Raportul dintre viteza heliocentrică și viteza geocentrică la paralelă și la cota unde se produce visul. În cazul meu la Brașov, acest K este: 29, 78 km/s: O, 2325 km/s = 128, 086. Să verificăm formula în exemplul prezentat mai sus.

Tve = [128, 086 (1, 17” 128, 086)] = 128, 086 150” = 19.213”: 3600 s/h = 5, 34 ore + ora 5 = ora 10, 34

Prin același fenomen de dilatare a timpului înspre Cosmos și de comprimare a lui dinspre Cosmos, se explică și ceea ce în limbajul paranormalului se numește „decorporalizare”. Am avut și eu astfel de trăiri. De exemplu, într-o noapte tot pe la ora cinci dimineaţa m-am văzut în vis preţ de 2 – 3 secunde, pe un vârf de munte înconjurat de nori, de parcă m-aș fi aflat pe o insulă în mijlocul unei mari înspumate. Singurătatea în care mă aflam în acea imensitate m-a șocat atât de tare, încât subconștientul meu, care a perceput imaginea înaintea conștientului meu, a transmis informaţia creierului care l-a transformat într-un vis. A doua zi după vis pe la ora 16: 30, am revăzut în realitate copia fidelă a peisajului visat, în urma unei excursii nepremeditate pe muntele Şureanu. Era ca și cum în noaptea dinaintea excursiei spiritul meu ar fi dat o raită pe acele meleaguri. În realitate, nu a fost altceva decât o simplă anticipare prin vis a evenimentului, care m-a șocat creându-mi un fel de stare de transă. Aceasta inhibare a raţiunii ce m-a lăsat doar cu subconștientul meu mi-a fost provocată de înfricoșătorul sentiment că lumea întreagă s-a scufundat la picioarele mele sub nori, eu rămânând singură și nesemnificativă în faţa infinitului gol de deasupra norilor. Aplicând la datele întâmplării formula sintetizată, vom avea:

Tve = [K (Tv K)]

Tve = [128, 086 (2, 5” 128, 086)] = 128, 086 320, 215” = 41.015”: 3600 = 11, 39 ore + ora 5 = ora 16, 39, reprezentând ora evenimentului trăit în realitate.

În încheiere prezint felul cum în timpul geocentric mai lejer noi putem să ne alegem calea în mod deliberat, dar cum destinul intervine pentru că acea cale să aibă finalitatea înscrisă deja în timpul sever al celui galactocentric. Cu 50 de ani în urmă s-a desfășurat la București timp de o săptămână Festivalul Mondial al Tineretului. Eu am fost delegata din partea școlii medii să particip la festival pe toată durata acestuia. În noaptea premergătoare plecării înspre București, m-am visat călătorind în tren. Știam din experienţele anterioare că

acest vis înseamnă în realitate că voi pierde trenul, ori că trenul va deraia, ori altceva mă va împiedica să ajung la destinaţie. Vrând să eludez împlinirea premoniţiei, dimineaţa, când m-am trezit, am decis să renunţ la biletele de tren primite gratuit și să merg la București cu o ocazie. Zis și făcut. Atâta doar ca la un moment dat ne-a ieșit în cale de după un pod o căruţă cu lemne, pe care șoferul nostru nu a mai putut-o evita și ne-am răsturnat în șanţul de lângă pod. Spre norocul meu, eu nu am păţit nimic. Considerând că prin acest incident s-a spart ghinionul cum se spune în popor, mi-am continuat drumul cu trenul și am ajuns cu bine la destinaţie. Când mi-am prezentat documentele la comisia de verificare, ce să vezi, delegaţia mea nu mai conţinea niciun înscris, era ca un imprimat gol, necompletat și nesemnat. Am fost trimisă acasă pe motivul că am sustras formularul. Ce s-a întâmplat de fapt: În urma accidentului, sticluţă de parfum avută în poșetă s-a spart, conţinutul ei s-a vărsat peste acte și a diluat tot ce era scris cu cerneală, apoi s-a evaporat. Și uite așa nu am mai apucat să particip la festival, de la care speram mult. Doream să aflu de la tinerii sosiţi de peste hotare din occident, cum este în realitate capitalismul. Poate că soarta nu mi-a facilitat această ocazie pentru că, aflând adevărul, probabil că drumul vieţii mele ar fi dus spre disidenta politică, ori se pare că destinul a avut alte planuri cu mine. Piedicile sau șansele întâlnite în cale spre idealurile pe care mi le-am propus în viaţă și experienţele mele paranormale, erau parcă jaloanele care mi-au condus raţiunea spre drumul descâlcirii firelor eterice din care este ţesut valul de mister al fenomenelor paranormale.

Faptul că prin premoniţii percepţia ideatică a informaţiilor precede percepţia prin simţuri a realităţii concrete, da câștig de cauză filosofiei idealiste, susţinută de Platon, Leibniz, Kant și de alţi adepţi ai primordialităţii ideii asupra materiei, întâietate care curge dinspre o sursă primordială. Cele descrise de mine despre timp și spaţiu sunt, de asemenea, compatibile cu ceea ce susţine Geneza despre crearea lumii, dar cum tema religiei irita pe mulţi

cei tracasaţi de impertinenţa unor secte religioase, nu voi insista asupra acestui subiect. Subliniez doar faptul că laicul nu este îndreptăţit să aibă infatuarea de a crede că poate afla totul despre natură. Noi putem conștientiza din natură numai măsură la care se limitează simţurile noastre. Dincolo de această limită natura mai poate deţine taine, care însă neafectându-ne în niciun fel, instinctul nostru de autoconservare nu a dobândit simţuri spre a le percepe. Avem exemplul particulelor elementare, și a unor radiaţii cosmice, de existenţa cărora am aflat doar prin intermediul instrumentelor tehnice.

Închei prezenta lucrare cu o retorică pe care ar trebui să o învăţăm în școala organizată și nu din școala vieţii când regretele sunt târzii, și anume: viaţa săvârșită fizic pe Pământ este prea scurtă spre a o umbri cu suferinţe oricum trecătoare, iar viaţa ideatică nesfârșită în Cosmos este prea lungă pentru a nu o umple cu amintirea unei vieţi trăită frumos pe Pământ.

Brașov
Iulie 2004
Lenke Becker

Nota autorului:

Îmi exprim pe această cale gratitudinea faţă de personalităţile care m-au onorat cu opiniile dumnealor, în mod special faţă de Academia Romană, precum și faţă de persoanele care m-au susţinut moral sau financiar în demersul meu, cu precădere dl. Ionel Radu și d-na Roxana Roşianu.

Dedic această lucrare fiicei mele Gloria, cu speranţa că ideea nemuririi dragostei ce i-o port o va susţine moral atunci când fizic nu voi mai fi. Pentru mine ideea nemuririi sufletului a fost o consolare atunci când la rândul meu am pierdut-o pe bună mea mamă. Regret doar faptul că nu am știut să-i mulţumesc îndeajuns cât mai era în viaţă pentru sacrificiile pe care le-a făcut crescându-ne singura pe noi trei fraţi și o nepoată, după ce în 1945 tata a fost deportat în fosta U.R.S.S. (unde a și murit), împreună cu sora mea cea mare, pe motiv că aveau etnia germană. Mă întreb

adeseori fără să aflu un răspuns, cum de a rostuit Dumnezeu și a deșertat aproape tot bolul de iubire faţă de aproapele în sufletul Evei și a descendentelor ei, astfel încât iubirea maternă merge până la sacrificiul de sine, iar în sufletul lui Adam și a descendenţilor lui a deșertat aproape tot bolul firii războinice, astfel încât aceștia, de la Cain și Abel până la teroriștii zilelor noastre, se tot ucid între ei. Excepţiile care fericesc omenirea sunt prea puţine, de aceea există atâta suferinţă pe Pământ. Politicienii au rămas corigenţi la capitolul iubirii faţă de semeni, dar oare nu noi mamele i-am educat acasă timp de șapte ani, după care încă alţi ani la școală în calitate de învăţătoare? De ce femeile se mulţumesc cu a-și boci odraslele sau soţii uciși în războaie și nu se implica în potolirea pornirilor beligerante ale politicienilor? Dar și oamenii de știinţă au partea lor de vină, ei sunt aceia care pun la îndemână armatei tehnica de a ucide mai cu spor. Clișeul acesta se va repeta și cu ingerinţa în ADN-ul uman, și cu clonarea omului. De la primitivism și până la civilizaţia zilelor noastre nu s-a schimbat nimic în acest sens, decât mijloacele de a ucide. Întreaga istorie a omenirii este presărată cu războaie și ororile lor colaterale, astfel încât mi-ar fi jenă să o relatez unui eventual extraterestru. De ce toate astea? Și până când? Numai pentru că unii să trăiască în huzur, în vreme ce alţii mor de inaniţie? Și până când vom fi transformaţi genetic în fiinţe după modelul furnicilor, care să trăiască instinctual diviziunea socială a muncii? Sunt întrebări la care știinţa mileniului trei va trebui să găsească o soluţie umană. Nădăjduiesc că ideile mele nu vor fi convertite precum ideile lui Einstein, care au condus la utilizarea energiei atomice pentru fabricarea armelor de distrugere în masă, ci vor avea drept consecinţă trezirea omenirii la realitatea nebănuită până acum, în care contează înaintea plăcerilor trupești și a orgoliilor de tot felul, pacea sufletească.

Deviind spre literatura S.F., am putea spune că structura creierului uman este atât de perfectă, încât lăsa

impresia că noi oamenii nu suntem decât niște nanoroboti biologici, plasaţi pe Pământ pentru a transmite prin subconștient informaţii inteligente de la faţa locului către cel care ne-a creat. Inventatorul nostru însă nu a prevăzut faptul că noi la un moment dat vom dobândi conștiinţa de sine. Care conștiinţa va fi muritoare, dar atâta vreme cât va trăi, va fi atât de egoistă încât, din exces sexual va produce o explozie demografică, iar din lăcomie pentru satisfacerea celorlalte plăceri instinctuale, va devora până la urma propria lui sursă de existenţă. De parcă nu am fi decât niște microbi pe scoarţa Pământului, care după ce îşi ucid gazdă, tind să infesteze întreg Universul.

La ce bun toată inteligenţa umană dacă nu suntem în stare să înţelegem un lucru elementar și anume faptul că sărăcia și războiul fac să prolifereze răul care se întoarce împotriva celor bogaţi și a beligeranţilor. Să nu riscăm să fim extirpaţi ca specie, așa cum procedăm noi cu microbii ce ne subminează sănătatea. Oamenii de știinţă, în mileniul în care am intrat, vor afla cât din ideile mele constituie adevăr și cât reprezintă doar fantezie. Profeţia mea însă este că ceea ce vor afla domniile lor cât de curând, va șoca întreaga omenire, deșteptându-i nevoia de iubire și de respect între semeni și faţă de natură.

Lenke Becker